

Reflexions d'un pagès retirat.

De quan es segava amb falç i es batia a l'era.

Totes les èpoques per les quals ha passat el món en els seus avenços, han tingut les seves pròpies característiques amb els seus avantatges positius i negatius.

Donant una ullada als camps d'on ja han desaparegut les espigues, no puc deixar de pensar en la bona feina que fan les grosses màquines que ara tenim. Van de pressa, de pressa. Zam, Zam... Amb un cop de «braç» s'ho emporten tot d'una revolada, i en poca estona deixen el camp més arranat que els caps dels «quintos».

Els núvols que apunten per la banda de llevant –només apunten– no ens posen cap pedra al fetge. Quan arribaran aquí, disposats a obrir-se per a fer-nos la santíssima, nosaltres ja haurem segat, tot lligat, carregat i ja serem a casa. I que ploqui.

Si fa massa calor, deixem passar l'hora calenta. O millor encara, hem condicionat la cabina i s'hi està millor que al cafè. O que a casa, quan les dones comencen a discutir i rondinar i volen tenir raó totes.

En pocs dies tot el rodal ha canviat com una mitja. Tornem a començar el mateix procés, i... fins l'any que ve, apa. Això és vida, vatua.

Quina diferència d'abans!

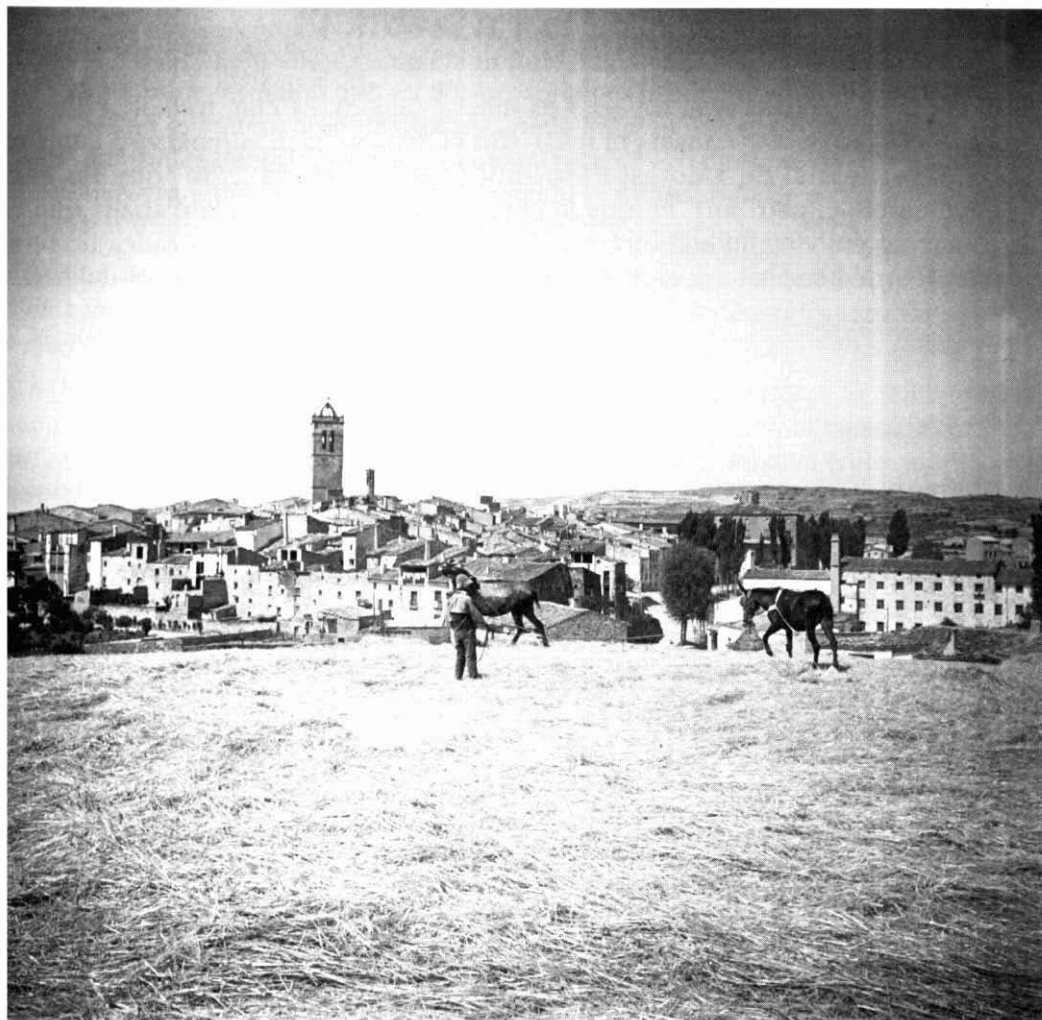
Me'n recordo de quan era marrec, a casa. Apa nois fora del llit! –deia el pare– I quina son teníem tots! Ens llevàvem enlleganyats, amb la boca espessa, ben bé d'esma. I apa. A arrossegar el carro de garbes. Catric catroc per aquells caminots. I més tard volta que volta a l'era. I a la tarda ensumar de la banda que venia el vent... I mitja tarda parats esperant que li donés la gana de girar-se pel cantó que ens convenia, fent-nos arribar a casa fosc i negre, morts de gana i de cansament. I l'endemà, tornem-hi.

- I doncs, que no hi havia la cara positiva que has dit que hi ha a tot arreu?

- I és clar que sí, home! Tu diràs! Però aquesta no et venia fins que no érets un jovenot.

- Ah, sí? I d'on te venia, si es pot saber?

- Doncs mira, podia venir de tot arreu. Però segons i com. Segons, si la veïna del nostre tros anava a portar el dinar a son pare, i s'entretenia de retorn allà a la punta del bosquet, i jo feia veure que dormia, però la veïa... i «com», doncs escapolint-me del pare, que s'estava dessota un arbre fent una mica de becaina, i jo me n'anava darrera una garbera que no ens podia veure ningú, i ella, fent el desmenjat, també s'hi deixava caure... i... Ho vols saber tot, tu, noi!

«I més tard volta que volta a l'era. I a la tarda ensumar de la banda que venia el vent... I mitja arda parats esperant que li donés la gana de girar-se pel cantó que ens convenia...»

Plaça Major de Santa Coloma. Any 1913.

Fons fotogràfic Josep Salvany de la Biblioteca de Catalunya.

Arxiu de l'ACBS.

- No, no, si jo no dic res!

Però l'home s'embala. Nostàlgic. Molt nostàlgic.

- Mira, tu, t'ho dic. Ara, tot «els» és massa fàcil. Sí, és clar, treballen que no sembla treballar, no van cansats ni res, i «tot el demés», ja m'entens, va a l'ample. Més ne volguessis, de xicotes! Però «allò» de la garbera... Noi que ho era, d'estimulant! Poc, però fort. Perquè la naturalesa és la mateixa la d'abans que la d'ara, que no em vinguin amb orgues. Però no sé, el misteri... A vegades ho tens tan fàcil, que de bona gana posaria una garbera postissa en qualsevol racó del tros...